

CHỈ CẦN NHÌN THÔI CHÁU ƠI- MONE DOMPNIER -1159 chữ

- Bà ơi, năm nay bà nhiều tuổi rồi. Bà sắp đi theo ông rồi phải không bà? Cháu không muốn bà đi đâu bà ơi. Rồi sau đó cháu sẽ không được nhìn thấy bà nữa, và cháu sẽ rất buồn, bà ạ.

Trả lời như thế nào cho một cô bé bảy tuổi, đôi mắt long lanh ngấn lệ, đang phải đối mặt với nỗi lo sợ về sự ra đi, sự chia ly, không thể tránh được, và vĩnh viễn đây? Câu trả lời vụng về có thể làm cho bé bị tổn thương, khiếp sợ. Làm thế nào để trấn an bé đây?

A, hay là...

- Charlotte cháu cưng của bà, cháu nghe câu chuyện này nhé:

Ở một nơi nào đó trong Vũ trụ, xa thật xa, xa hơn cả những vì tinh tú mà cháu vẫn thấy sáng rực trên bầu trời mỗi buổi tối, có một cái hồ vô cùng rộng lớn, chứa nước thật trong sạch và thật tinh khiết giống như nước trong hồ trên núi của ta đây. Từ cái hồ đó, có một nguồn nước vừa tuôn chảy ra vừa hát ngân vang trên đá cuội, và rồi bỗng dưng chia làm hai con suối nhỏ. Và ở nơi đó, bên cạnh những con suối, có những linh hồn đang ẩn nấp để chờ đợi đến lúc ngự trong thân thể các em bé được sinh ra mỗi ngày trên khắp thế giới. Khi đến lúc phải ra đi để xuống Trái Đất, mỗi linh hồn sẽ phải uống nước từ hai con suối ấy. Nước của một con suối là nước của sự khôn ngoan, còn nước của con suối kia là của tình yêu. Nhưng các linh hồn sẽ không uống cùng một lượng nước từ suối này hoặc suối kia. Hai cái cốc để uống thì luôn luôn có kích cỡ khác nhau. Đôi khi, một linh hồn nhận một cốc lớn nước khôn ngoan và một tách nhỏ xíu nước tình yêu để uống. Hoặc có trường hợp thì ngược lại. Như thế, có vài em bé sẽ trở thành người lớn rất thông minh, họ sẽ thực hiện nhiều cuộc phát minh vĩ đại, thí dụ như những phương thuốc để chữa bao nhiêu bệnh tật. Còn những người khác, khi đã uống nhiều nước tình yêu sẽ hoàn thành được rất nhiều điều tuyệt vời chung quanh họ. Và trong mỗi con người của chúng ta, sẽ vừa có sự thông minh và tình yêu, có

khi điều này nhiều hơn, có khi ít hơn điều kia...

- Nhưng mà ngoại ời, như thế thì không công bằng tí nào cả!

- Này nhé, Charlotte cưng yêu của bà, cháu nghĩ thế nào nếu một thế giới mà chỉ có một loại cây, thí dụ như chỉ có toàn cây thông***1**/? Thế thì chúng ta không thể biết đến cây sồi, cây liễu, cây thông rụng lá ****2**/, cây phong và bao nhiêu loại khác nữa. Rồi hoa nè ? Cháu có thích trên cánh đồng chỉ toàn hoa cúc dại (xuyến chi) không? Sẽ không bao giờ có hoa khuy vàng, hoa thủy tiên cả? Không có hoa anh túc trên cánh đồng lúa? Không có hoa phi yến trên sườn dốc, dọc theo những con đường? Còn trong vườn thì chẳng có bông hoa hồng nào cả? Nếu mọi thứ đều như thế thì thật là đơn điệu và chán ngắt! Cháu thấy không, và đối với loài người, thì cũng giống vậy thôi cháu ạ: cái đẹp là ở trong sự khác biệt. Điều quan trọng, đó là mỗi người biết xử dụng cách tốt nhất những năng khiếu mà họ sở hữu. Nhưng nè cháu, cháu hãy nghe phần tiếp theo của câu chuyện nhé...

Một khi ta đã sống hết quãng đời của ta, thì thân thể của ta phải tan đi, cháu biết rồi đó, nhưng mà linh hồn của ta, cái linh hồn ấy, nó lại trở về suối nguồn của nó. Rốt cuộc thì nó được men theo con đường sẽ đưa nó đến cái hồ, và ở nơi đó, lần đầu tiên nó sẽ đến trước cánh cửa mở ra phía thung lũng thần tiên.

Đôi khi cánh cửa chưa mở ra ngay tức khắc, bởi vì không phải lúc nào linh hồn cũng biết cách để gieo rắc sự thông minh và tình yêu của nó trên Trái Đất, thế nên nó phải chờ ít lâu thì mới có thể đi đến cái hồ được.

Nhưng rồi cũng có những linh hồn phải chờ đợi rất lâu để vượt qua khỏi cánh cửa và đến được hai bên bờ của cái hồ, đó là những linh hồn đã xử dụng không đúng sự khôn ngoan mà con suối đã giao cho chúng, hoặc là cũng có những linh hồn đã quên rằng chúng còn phải trao tặng tình yêu nữa.

Nhưng nếu linh hồn đã hoàn thành mỹ mãn công việc được giao phó dưới Trái Đất, thì tất cả cửa ngõ đều được mở ra. Linh hồn sẽ xâm nhập vào bên trong quang cảnh tuyệt diệu ấy, nơi đó có những bông hoa xinh đẹp nhất, và đó là nơi sinh sống của những con vật dịu hiền nhất, và bây giờ nó sẽ uống cho hết cơn khát, uống nước thần diệu của hồ, nước của sự khôn ngoan và nước của tình yêu, uống cho thỏa thích. Ở nơi này, sẽ không còn sự lãnh đạm hoặc hận thù nữa,

không còn chiến tranh, và cũng không có sự thiếu hiểu biết! Linh hồn sẽ sống trong niềm hạnh phúc vĩnh cửu bên cạnh tất cả những người mà nó từng yêu mến khi còn ở dưới Trái Đất và họ đã đến trước ở Khu Vườn Vũ Trụ. Và linh hồn ấy sẽ chiếu rọi bằng muôn vàn tia sáng trên bầu trời.

Và thế là, đến một ngày, khi linh hồn của bà cất cánh bay xa, bay đến tới một nơi nào đó trên vòm trời lấp lánh muôn ngàn tinh tú, vào buổi chiều tối, thì cháu sẽ thấy một ngôi sao, và ngôi sao ấy sẽ chỉ lấp lánh cho mỗi mình cháu của bà thôi. Và sao đó sẽ nói với cháu rằng: bà đang ở đây này, bà nhìn thấy cháu...và bà rất yêu cháu, cháu cưng à.

Đôi mắt của con bé con đã ráo hoảnh. Và nụ cười đã trở lại trên môi bé.

Và đó là điều quan trọng nhất.

Mone Dompnier - tháilan dịch

GHI CHÚ

*1/-Cây thông (Giáng sinh)- sapin: nhánh lá kim dài, màu xanh lá đậm, lá rời ra, lá kim không rụng, và cây sống ở nhiều địa hình khác nhau-

**2/-Cây thông rụng lá (mélèze): lá kim của chúng nhỏ, màu xanh lá nhạt, mọc thành chùm, chúng sẽ trở nên vàng úa, rơi rụng vào mùa thu, và chỉ sống trên núi-

le mélèze

le sapin

